

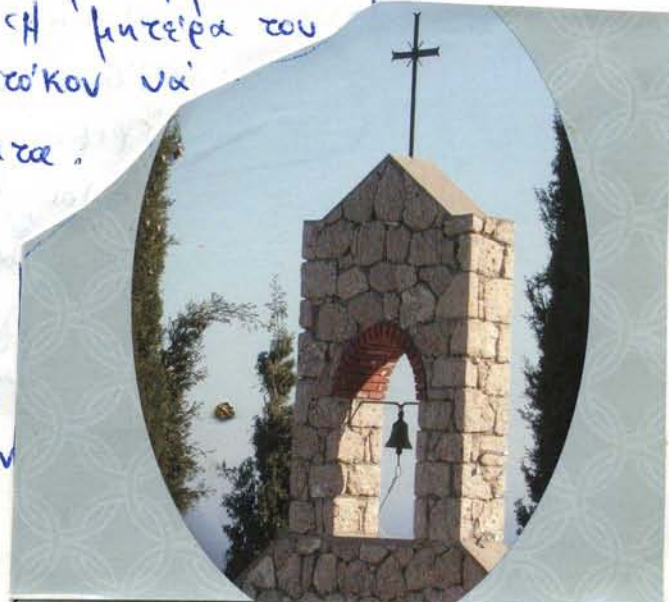
ΔΕΗΣΙΣ

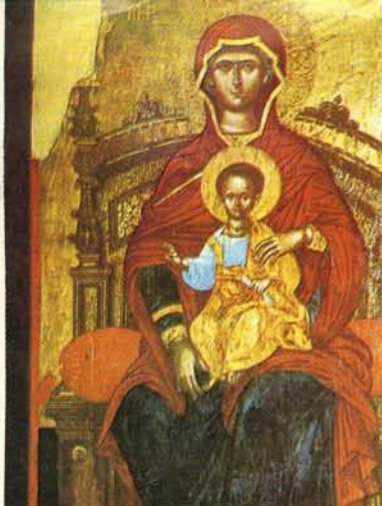
Δέσποινα, Δέσποινα, Μήτηρ, ἀμαρτωλῶν ἢ Προστάτις,
 Λιμὴν τῶν χειμαζομένων ἐν τῷ τοῦ βίου πελάγει,
 Καὶ ἄγκυρα τῶν ἐν ζάλαις καὶ ρύστις τῶν ἐν κινδύνοις,
 Ἡ μόνη ἀππλισμένων ἐλπίς καὶ παραμυθία,
 Ἐκ βάθους μου τῆς καρδίας, ψυχῆς τε συντετριμμένης,
 Ἐν ταπεινώσει καὶ θλίψει καὶ στεναγμοῖς καὶ δακρύοις,
 Πρὸς σέ, τὴν μόνην ἐλπίδα, ὁ ἄθλιος καταφεύγω,
 Καὶ σέ μεσίτιν αἰρούμαι, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κτίστην,
 Σὺ μοι γενοῦ προστασία, μὴ μὲ ἐάσης ὀλέσθαι,
 Ἴλέωσαι τὸν Υἱόν σου, τὸν κατ' ἐμοῦ ὀργισθέντα,
 Τὴν ἀγανάκτησιν παῦσον, ἣν ἔχει πρὸς με δίκαιως,
 Ἐφ' οἷς ἐξήμαρτον, τάλας, ἐφ' οἷς ἐξύβρισα τοῦτον.
 Πᾶσαν ἀθέμιτον πρᾶξιν ἐτέλεσα ἐν τῷ βίῳ.
 Καὶ λογιμοῖς τε καὶ λόγοις καὶ πάθεσιν ἀκαθάρτοις.
 Ἐμόλυνα τὴν ψυχὴν μου καὶ ὄλος κατεσπιλώθην,
 Ἡμαύρωσά μου τὸ κάλλος, κατήσχυνα τὴν εἰκόνα.
 Φεῦ! καὶ κρουνοὶ τῶν ὀμμάτων καὶ σταλαγμοὶ τῶν δα-
 κρύων,
 Κῆν ρέωσιν ἀεννάως, ὡς ποταμοὶ τε καὶ κρῆναι,
 Τὸ δυσαπόνιτον αἴσχος, τῆς μianθείσης ψυχῆς μου,
 Πῶς ἀποτρίψουσιν ἄρα; πῶς ἐξουσιν ἀποπλῦναι;
 Οἶμοι! κατάκριτος κείμει, τὸν δικαστὴν παρεξύναις!
 Οἶμοι! τὴν κόλασιν τρέμω καὶ τὰς ποινὰς τὰς μελλούσας
 Τίς με τὸν ἄθλιον σῶσει, τῆς φοβεράς καταδίκης;
 Οὐδεὶς, πλὴν Σοῦ, Παναγία! Δέσποινα, Δέσποινα, σῶσον.
 († Εὐγενίου Βουλγάρως)

Ὁ ὁβ. Γεώργιος ἔγεν-
 νήθη τὸ 1809 εἰς τὴν
 Κερκίρα Καβαρείας τῆς
 Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς
 αὐτοῦ Ἰωάννης κ' Μαρία ἦ-
 βαν ἐλεύθεροι κ' πλούσιοι.
 ἔσχε ὁ Γεώργιος (ὁ Χα-
 τζη-Γεώργιος) κ' ἀδελφὸν
 τὸν Ἀναστασίον. Τὸ
 βαπτιστικὸν ὄνομα αὐτοῦ
 Χατζηγεώργιος ἢ τὸ Γαβριήλ.
 Πόχῳ ὑπερήλυκε ἀπὸ τῆς
 θείας αὐτοῦ ἧς ὀνομαζομένης
 μοναχί κ' θυγατρὸς ἡ
 κοχενεία τὴν ἐπίσκεπτο-

ταν. Μεγάλῃ ἐπίβρασι εἰς τὴν μετεπίπειτα ἡμερῶν αὐτοῦ
 θύγατρὸς κ' οἱ ἐπιλοχίαι ἀπὸ τῆς θείας αὐτοῦ. Τα' πρῶτα χρόνια
 εἰς τὸ σχολεῖον δὲν μπορούσε νὰ συλλαβίτη. Ὁ δασκάλος κ' οἱ
 γονεῖς αὐτοῦ τὸν στενοχωροῦσαν, ὁ μικρὸς Γαβριήλ ἔφραζε εἰς τὸ
 θοῦνὸ εἰς τὸ ναὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου κ' νύκτεσε προβευχόμενος
 Μία φορὰ ἀπουδία τε ἕνα μῆνα, μένοντας κούταρ εἰς τοὺς
 ἀόκητους τῆς ἐκεῖ περιοχῆς. Ἡ μητέρα αὐτοῦ
 αὐτὸν εἶπε νὰ παρακαλέσῃ τὸν θεοτόκον νὰ
 αὐτὸν βοηθήσῃ νὰ μάθῃ γράμματα.
 Ὁ μικρὸς Γαβριήλ ἀφ' οὗ
 νύκτεσε τρεῖς ἡμέρας πῆγε
 εἰς τὴν κοντινὴ ἐκκλησίαν κ'
 με' εὐλάβεια προβευχόταν ἔσω
 ἀπὸ τὴν κλειστὴν πόρταν. Ἦταν
 νύκτα, ἐνῶ παρακαλοῦσε

των θεοτόκων να τον βοη-
 θήσω να μάδη γραμματα,
 εμφανερωθηκε η Παναγια
 τον κρατησε απ' το χερι,
 οι πορτες του ναου ανοιξαν,
 κ' τον ωδηγησε εις των ει-
 κωνα του κυριου μεχοντας: ,,χι
 ε μη, αξιωσε τον μικρο
 Γαβριηλ να μάδη γραμματα,,

>Αποσ η Παναγια σταυρωσε με το χερι της τον Γαβριηλ, τον αποπα-
 στεικε λεχοντας: ,,Απο αιρα χωριτες να διαβαης,, μετα τα
 λογια αυται ειδησε εις το κλερο του ναου απο τη βόρεια πύλη.
 ο μικρος εβλεπε μεχρι των ωρα ποι ηλθε ο νεωκωρος κ' με
 εκπλησι εβλεπε πως θαυματουργικα ανοιξαν οι πορτες της εκ-
 κλησιας. οταν εδωκε ενα βιβλιο εις το Γαβριηλ κ' ο μι-
 κρος αρχισε να διαβαη βωβρα, εκεινος αναφωνησε σοφολογώντας
 οτι ηταν θαυμα της θεοτοκου. Τα παιδια συνιδιταν
 παιτουτας να κριζουν μικρο μοναχικακι με ναο κ' κεληα κ'
 εφηριταν τον Γαβριηλ για ηγουμενο. ο θεος του Γα-
 βριηλ ειχε μεγαλη δεξι εις το συγγανο Μαχμουτ Β' (1808
 -1839) επαιδι τον τυκοφαντιβαν για ν' απορριξη τον θανατον. ε-
 χινε Μουσουλμανος. 14 ετων ο Γαβριηλ ακοχουδιε τους
 συγγενεις του εις των κων/πολι. Αποσ ειχαν αναχωρησει απο των
 κερηρα με προορισμο των κωνσταντινουπολι, ο Γαβριηλ ετρεξε εις
 το δαιβος για να ειπη εις τους μοναχους που ακουτσαν εκει
 να προσευχηδουν για τον θε-
 ο τε. εχασε το δρομο,
 κ' λυπημενος τυτωσε βο-
 νηθια απο τον Αγιο Γεωργιο.
 Παρουσιαστηκε ο αγιος ως
 αλωματικος τον πηρε ματι
 του εις το αλογο κ' τον
 εφερε εις τους συγγενεις του
 ολοι μετα απο αυτη την
 επεμβασι του Αγιου εδεξατον
 τον αγιο κ' τον θεον. εις
 των κων/πολι, αποσ οι συγ-
 γενεις του ειδαν το θεο τε

Φύλαξόν με υπό τήν σκέπην Σου

ὁ Γαβριήλ ἔμενε κοντά του.
Οἱ προβεχτές τοῦ Γαβριήλ κ' οἱ
μυθτείες ἔχρναν αἰτία νά με-
τανουήν ὁ θεός του κ' κάποι-
ος ἱερός ματι' με' ἄλλους πὸ
εἶχαν κ' αὐτοὶ τουρκώδη, ὡ-
στε ἀρχότερα ἔρχυαν εἰς τὴ
ἐμίσην . Μετενοῦσαν κ' ἔ-
τοσαν χριστιανικά, ὁ θεός του
ἐκοιμήθηκε τὴν ἡμέρα τοῦ

ΠΑΣΧΑ, ἐνῶ ὑπυρετωσε νεώκορος εἰς τὴν ἐκκλησία. Τεῖββερο
χρόνια ἔτυβε ὁ Γαβριήλ με' τὸ θεό του, ἔμενε δ' ἕνα ὑπό-
χαιο ἀγωνιτόμενος με' προβεχί κ' ἀτελείωτες μετανοιες. Σὺ-
νήδως ἔτρωγε μιά φορά τὴν ἡμέρα βρεχμένο κριδάρι. Ὁ
Σουλτάνος ἔβλεπε τὴν ἀόκνητικὴν Ἰωὴ τοῦ Γαβριήλ κ' ἐκτιμοῦσε
ἀπὸ τότε τὸν χριστιανισμό. Αὐτὸς ὁ Σουλτάνος ἔδωκε ἀδεις
για' ἀνε'φερβι ἀρκετῶν ἑκατοντάδων ἐκκλησιῶν. Ἐδειξε μεγα-
λὴ εὐννοια κ' εἰς τὸ πατριαρχεῖο ἱεροδοξῶν που χρεωτωῦσε
πολλές χιλιάδες χρυβές λίρες, ἐτύπησε ὁ Σουλτάνος τὰ ἔγρα-
φα κ' τὰ κατέστρεψε. Διέταξε νά μὴ Ἰτυτῶν εἰς τὸ ἔξῃς ὁ
ἔθραῖοι χρεῖος . Ἡ θυμπαδέια που ἔδειξε εἰς τοὺς χριστιανούς
ἔχινε αἰτία νά τὸν θανατῶν . Ὁ Γαβριήλ ἦτο 18 ἐτῶν
ὅταν μετὰ τὴν ὁ. Λειτουργία εἰς τὸν πατριαρχικό ναό, εἶδε τὴν
θεοτόκον με' ἔρχεται ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς κ' νά τοῦ λέξη:

τὴ δέχεις; ὁ Γαβριήλ ἀπὴν-
τυβε : " δέλω νά ὀωδῶ,"
= Πήγαινε εἰς τὴν ἐσωτερι-
κὴ πύλη τοῦ φαναρίου,
θα ἰδῆς ἕναν μοναχό, με'
αὐτὸν νά πᾶς εἰς τὸ
ἅγιον ὄρος. Λέγοντας
αὐτὰ ἡ ὑπεραγία θεο-
τόκος εἰδῆθε εἰς τὴν
εἰκόνα τῆς. Ὁ Γαβριήλ
βουήντυβε τὸν μοναχό αὐ-
τὸν, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ →

ήγούμενος τῆς σ. μ. Ἁγίου ὄρους, τῆς Γρηγορίου, ὁ Ἀχιορεί-
της ήγούμενος τοῦ εἶπε: Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κ' ὁ μοναχικός
κανονισμός ἀπαγορεύει ἀγένεια παιδιά εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος. Ὁ Γα-
βριήλ ἀναγκαστικὴ νὰ ἐξυγιάν τὴν θεϊκὴν ἐμφάνισιν τῆς θεοτό-
κου. Ὁ ήγούμενος κ' παρὶ ἀρνήθηκε νὰ τὸν πάρῃ ματὶ τῶ

ὁ καπετάνιος τοῦ πλοίου πού ἀκούε αὐτὰ εἶπε εἰς τὸν Γα-
βριήλ κ' εἰδὼθε κρυφὰ εἰς τὸ πλοῖο τοῦ. Ὅταν τὸ πλοῖο ἐ-
φθάσε εἰς τὴν Μονὴ Γρηγορίου, βγήκε ὁ Γαβριήλ κ' πῖπτον-
τάς εἰς τὰ πόδια τοῦ ήγουμενοῦ εἶπε: "Ἡ Παναχία μ' ἔφερε εἰς
τὸ Ἅγιον ὄρος" Τετὶκα ἔβεισε εἰς τὴν Μονὴ κ' δουλοῦσε
εἰς τὸ μαγειρεῖο. Μετὰ δύο μῆνες ἦτο ἡ εὐορταία τοῦ Ἀγ. Νικο-
λαίου ἡ πανήγυρις τῆς μονῆς. Ἡ κακοκαρία δὲν ἐπέτρεπε φάρμα.
Προβουχόταν ὁ Γαβριήλ εἰς τὸν Ἀγ. Νικόλαο νὰ οἰκονομήσῃ τὴν βρωο-

χώρια τῶν μον-
αχῶν πού δὲν
εἶχαν φάρμα
για τὴν εὐορταία.
Τὴν παρα-
μονὴ τῆς εὐορ-
τῆς βγή-
καν εἰς τὸν
ἀρβανὰ τῆς

Μονῆς, μετὰ φάρμα, τὴν ὁ-
ποία ἔπιασαν οἱ Πατέρες, εὐχα-
ρίστησαν τὸν ἅγιο ἄνθρωπο, ὁ ἅγιος
ἄνθρωπος ἔβεισε εἰς τὴν Μονὴ κ' δουλοῦσε
εἰς τὸ μαγειρεῖο. Μετὰ δύο μῆνες ἦτο ἡ εὐορταία τοῦ Ἀγ. Νικο-
λαίου ἡ πανήγυρις τῆς μονῆς. Ἡ κακοκαρία δὲν ἐπέτρεπε φάρμα.
Προβουχόταν ὁ Γαβριήλ εἰς τὸν Ἀγ. Νικόλαο νὰ οἰκονομήσῃ τὴν βρωο-
χώρια τῶν μοναχῶν πού δὲν εἶχαν φάρμα για τὴν εὐορταία. Τὴν παραμονὴ τῆς εὐορτῆς βγήκαν εἰς τὸν ἀρβανὰ τῆς

ρίβωντας τὸν ἅγιο γὰ τὴν πρόνοια τοῦ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀνε-
χώρησε ὁ Γαβριήλ για τὰ κακοκαρία. Ὁ παπα-Νεόφυτος
ὁ θυμπατριώτης τοῦ ἀβήτησε εἰς τὸν ἅγιο Γεωργίου. Τὸν δε-
χθηκε μὲ χαρὰ κ' λόγῳ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ πού ἦτο
τότε εἰς τὸ Ἅγ. ὄρος, λόγῳ τῆς ἐπαναστάσεως 1821, δια
νὰ τὸν προβουχῆ, τὸν ἔκρυψε εἰς τὴν βουχία τοῦ ὀβίθ
νήφωνος. Τεττὲρα χρόνια ὁ Γαβριήλ ἀγωνιόταν βκρηρὰ χυ-
ρισ νὰ βγῆν ἄνθρωπο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γέροντα τοῦ πού τὸν ἐ-
πίβουχόταν κ' τὸν κοινωνοῦσε τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ἐπει-
τα ἐπέτρεψε εἰς τὴν καχὴν τοῦ π. Νεόφυτου ματὶ μὲ τοὺς ἐν-
νέα ὑποτακτικούς. Ἦταν ἀκόμη δόκιμος ὅταν ὁ Γαβριήλ, τῆς
ῶρα τῆς προβουχῆς ἀκούε τὴν φωνὴν τοῦ γέροντα τοῦ: "Καθ-
χέρια μου, βῶσε με!" Ἀμέως τὸ εἶπε εἰς τὴν ἀδελφού-

τῆς ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος τῆς συνοδείας
τὸν ἐπέτρεψε λέγοντάς του νὰ μὴ
εἶδῃ βουχία. Μετὰ ἀπὸ λίγο πα-
λι ἀκούε τὴν φωνὴν νὰ τῆ-

τα ο χέρουται τους βοηθία από τιν τοποθεσία Στάου -5-
πριν τιν Κεραβία - από τω περιπου δυο ώρες οδοιπορία

Παλι ο Γαβριη ειπε εις τον παραδειρο του αλλη εκεινος
του ειπε με αιωτηρότητα οτι ειναι γυαυμενος . ο Γαβριη
επειμενε : " κανε κι εβυ κομβοχοινη με βταυρους κ' ο' ακου-
βης " " Όταν αρχιτε να προβωχεται ακουβε κ' αιω τη ρωνη
του Γεροντα να τως κληη δε βοηθια . ο παπα - Νεωρυτος
επειβρεφε με' κακοκαρια ανεβαινοντας απο τιν κεραβια κ'
εις το θυμαιο του Στάου που ηταν περιβοότερο απο ένα με-
τρο κάπου βούλιαξε κ' δεν μπορούσε να συνεχίση .

Ετρελαν οι υποτακτικοί
του, τον μετεφεραν εις
κουανο κελαί εις κεραβια
κ' συνήδε με τ'ς προβου-
χες κ' τ'ι Τεβτα . Μετα
απο λιγο ο Γαβριη ελαβε
το αγγελικό βημα , μετνοφια-
θθηκε Γεωργιος κ' αρχότερα
πηγαίνοντας προκυνητής εις
τους αγίους τόπους τον έρω-
ναταν " Χατζη - Γεωργη "

Η συνοδεία του παπα - Νεωρυτου
αύτηθηκε κ' πασαν εις τιν κερα-
βια . Τα πρώτα χρόνια εμειναν
εις το κελαί των Αγ. Αποστόλων
κ' μετα εις κελαί Αγ.ο
Δημητρίου κ' Αγ. Μηνά . ο
π. Νεωρυτος ειδε κάποια ο-
πταβία κ' ακολουθουσε το
τυπικό τ'ς συνεχούς νηστειας
κ' αδιαλείπτου προβουχας .

Το 1848 αρησε τον Χατζη - Γεωργη χεροντα εις τιν συνο-
δεία του κ' πήγε εις καρυες εις το κελαί Αγ. Νικολαΐ τ'ς
Α. Μ. Σίμωνος Πέτρας όπου ως πνευματικός βουδουσε μοναχός
κ' λαϊκός με' τιν έσομολόγησι . ο Χατζη - Γεωργης ητο
αγαπητός εις τ'ι συνοδεία του διότι ειχε άχρητη κ' διακριβι .

Συνήδιτε να νουθεταί τ'ος υποτακτικούς του λέγοντας .
" Η βουχή θ. κοινωνία είναι το καλύτερο φάρμακο " ο
ιδιος ποτε' δεν χρυβιμοποιουσε φάρμακα . Ανείφερε ο
Γεροντας τ'ο έξης πατερικό . ο διαθωμος ειπε δε' κά-
ποιου μοναχό έρημίζη . " Οποιος κοινωνεί δεν μπορούμε
→

-6- να τὸν πλησιάσωμε. ὅπως οἱ ἀνθρώποι μετ' αὐτὸς ἀποβείη
τοὺς κ' ἁμαρτωλὰς δουλοὺς μόνοι τοὺς ἀπομακρύνουν τὴ
θεῖα χάρις ποὺ ἔλαβαν μετ' τὴν θεῖα Μεταλήψι. ἔτσι μᾶς δι-
νουν τὸ δικαίωμα νὰ κυριεύσωμε τὶς καρδίαις τοὺς.

Ὁ γέροντας διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀξία εἰς πόνους κ' κόπους
ἀγκύβωτος ἀνέφερε γιὰ κάποιον ἄρρωστο ποὺ ἔχασε τὴν ὑπο-
μονήν του κ' ἴπυσε ἀπὸ τὸν θεὸ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς πόνου-
λους πόνους. Ἦλθε ἄγγελος κ' τοῦ λέγει: Ὁ θεὸς δὲ ἰκανο-
ποιεῖ τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀλλὰ ἀντὶ ἑνα χρόνον πόνων ἀρρώστειας
ποὺ ἡ ψυχὴ καθαρίζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νὰ μείνῃς τρεῖς ὥρες
εἰς τὴν κόλαβι. Ὁ ἀδελφὸς εἶπε: Ἐπιτηδεύω 3 ὥρες εἰς τὴν
κόλαβι παρὰ ἑνα χρόνον μετ' τοὺς πόνους. Τότε ὁ ἄγγελος τὸν πῆρε
εἰς τὰ χεῖρα του, τὸν ἔρριψε εἰς τὴν κόλαβι κ' ἔρριξε. Πᾶντοῦτο
ὄκοιτι...! Οἱ φωνεῖς τῶν κόλαβιων... δέμιαν τὴν ψυχὴν τῶν

ἀληθινοῦ, τρέφο, ἀχνύα... Ἀρχισε
νὰ φωνάζῃ ἀπερησβήνα...

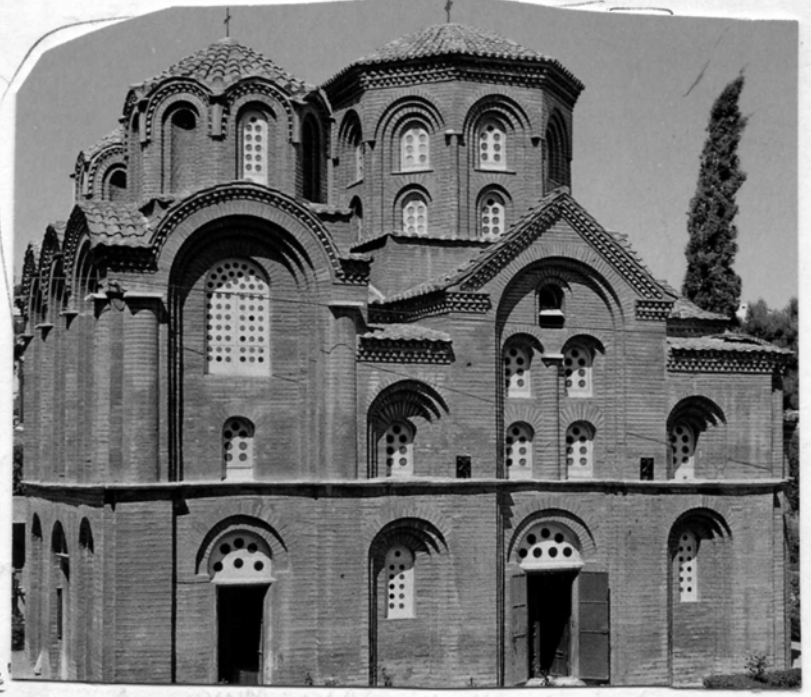
Ὅπως οὐδεὶς τοῦ εἶδε
θυμαδίαν. Οἱ ἡμέρας τοὺς
φανόταν ὅτι περνοῦσαν... τὰ
χρόνια... κυλοῦσαν... ὁ ἄγγε-
λος τὸν λυθρόνυγε, γιὰ τὸ δὲν
ἔρχεται. Ἐπιτελοῦς τὸ πρῶτον
νὸ πρόσωπο τοῦ ἀγγέλου ἐρά-
νυκε, μετ' ἰλαρότητα ἐρωτᾷ:

- " Πῶς εἶδαν ; "
- Ἐκεῖνος ἀχανακτιβήνος ἀ-
παντᾷ: Δὲν πῖστένα ὅτι οἱ
ἄγγελοι ψάδονται. Μοῦ ὑποβχε

θυκε, μετὰ 3 ὥρες θάρους, κ' τόσα χρόνια περᾶσαν...!
καὶ ὁ ἄγγελος: " Ἐλογημένε ἀνθρώπε, τί λέγεις; Μοῦο μίαν
ἡμέραν ἔχει περᾶσει " καὶ ὁ ἀδελφός: " Σέ ἰκετεύω, ἀν εἶναι
θέλημα θεοῦ, πάρε με ἀπὸ ἐδῶ, καλύτερα νὰ ὑποφέρω εἰς ὄψιν
μου τὴν Τωῆ, παρὰ ἐδῶ. " Λέγοντας ὁ ἄγγελος: " Ὁ θεὸς δὲ
εἰς ἔχειβη " ὁ ἄρρωστος ἀνοίξε τὰ μάτια του κ' εἶδε ὅτι
ἦταν ἴσως πρὶν εἰς τὸ κρεββατὶ του.

Ὁ χατῆ-τῶρχος ἔλεγε: " πρεῖτα μετὰ τεινωδὶ κ' ὑπομο-
νῆ νὰ δεχώμεθα τὶς δοκιμασίας ποὺ μᾶς βεῖχνη ὁ θεὸς γιὰ
νὰ καθαριθῇ ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. " Παρηγοροῦσε ὁ
γέροντας τοὺς μοναχοὺς κ' τοὺς δοκίμους. Ἀνυλικά παιδιὰ 15 χρό-
νῶν ποὺ δὲν τὰ δεχόταν τὰ μοναβῆρια, μαλίστα μονιτοῦρωναν
τὰ πρόσωπα τοὺς γιὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἔχουν γενία. " Ἐφθαβε ἡ βυ-
νοδεία του νὰ ἀριθμῇ τριάντα ἀδελφούς. Μία περίοδο ἔχιναν 50.

Ἀρτώδημα ποτε δὲν ἔτρωναν, οὔτε λαδερὰ. Τὸ ΠΑΣΧΑ
ἀντὶ αἰχῶν, ἔβραταν κ' ἔβαφαν κόκκινες πατάτες. →

Όταν αδελφού βαν έκαναν άχρηστία εύχομένοι. Όσοις κρυολογούσε - 7
 Τρέζωναν λίγα τώ φούρνο τώ ψυμίου κ' έμπαινε μέγα κ' τώ
 ΐδρωμα ΐδιώχνε τώ κρύο. Οι μεγάλοι μοναχοί που τών είχαν χέ-
 ροντα εις τή γύρω καλύβια ήτο περίπου εκατό. Απ' αούτοις οι πε-
 ριβότεροι ήτο Ρώβοι. Τρεις-τέττερις υποτακτικά του, έπιρεά-
 βαν κ' μερικούς άλλους με τόν μοναχό Θεοφάνη από τή Μορδαβία,
 παραπονέθηκαν εις τή Λαύρα τώ σβ. Αθανασίου κ' Ίητούδαν ν' άλλα-
 ΐη τώ άδελφώ τωπικό ο Χατζη-Γεώργης, ο Γέροντας υπηκούε κ
 από τότε κάθε Σάββατοκίριακο κ' έορτές έτραχαν λαδί, κάποιος

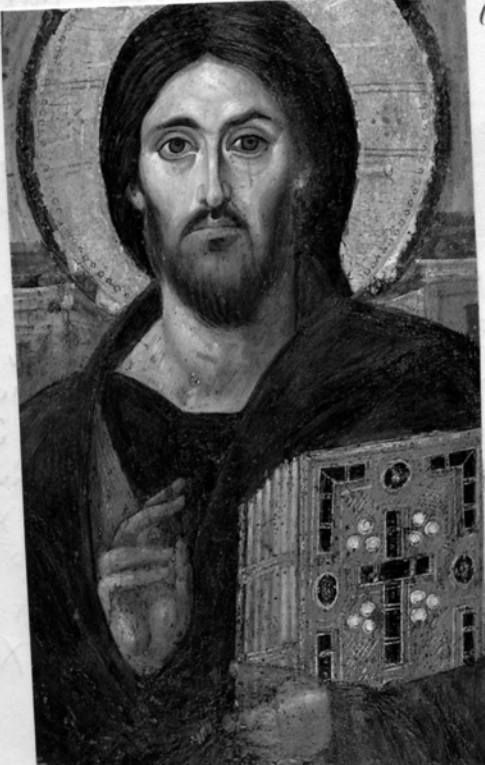

άχρηστοί κατέστρεψε τώ
 χανόκτιό τους. Ένα θράυ
 μόλις ήρθε τώ Ίω, ο χ
 ροντας τώ βταίρωθε κ
 εκείνο έμεινε ακίνητο
 τώ έπιασε από τώ α
 τ' κ' τώ έκλεισε εις τώ
 βταίρω άμωρία τρώ
 ώρες. Μετά τώ έλευ
 θέρωθε λεχούτας τώ:
 « Εύλοχμένο τώ δέν
 βου άρκει σ' όλος ο Άδω
 νας μάς κατατρέφεις
 τ' λίγα λαχάνα που
 τρέφονται τώβοι άδελφο
 Άλλα πορά να' μίν έρ
 λωσ έδω. Από τότε
 δέν έμφανίστηκε! »
 ο Γέροντας με τόν
 υποτακτικό του Αθρα-
 ήμ όταν πήσαν για
 ΐύλα, έκοψαν πολλα
 που ούτε τώ δέν θα
 μπορούσε να' τ' μεταφ'ε-
 ρη. Αφού βταίρωθε ο
 ΧατζηΓεώργης τώ φορτίο
 ο Αβραάμ τώ μετεΐφερε κ'

ΤΟ ΣΚΑΜΝΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑ

παρ' όλο τώ βάρος αιδανόταν κατά πολύ έλαφρό. Εις τών αδελ-
 φότητα είχε δύο πνευματικούς τόν παπα-ΐσαάκ κ' π. Αντώνιο που
 έφομολοούσαν τούς προβκυνταίς. Κύριο έργο χερσ' ήτο ή
 άχογραφία. « Όσοι μοναχοί άγαπούσαν τών εύχί, τών μετα-
 νοιες ο Γέροντας τούς επέτρεπε να' μίν έκτελούν διακόνημα κ' να' με-
 νουν εις τ' κελιά τους άχνιτόμενοι. ΐξ άλλου ο ορθόδοξος μο-
 ναχικός προς τόν άγαθό άποβείπει. Η Παναχία μας εις τών ΐ.
 οιο Παρθέσιο κατά τών ήμερών που έλάθε τώ άγγελικό θνήμα →

κ' ἀφρονιστέ εἰς τὸ ναὸ
 τοῦ εἶπε: " Πάρθενε, τὸ μοναχικὸ ἔχημα τὸ ὁποῖο ἐνε-
 δύνει, θυμῶναι ν' ἀγάθης τὴν ψυχὴν σου γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ
 κόβου " ὁ ἀγ. Στέφανος δὲ δώδωρος ὁ ὁμοιομοῦντος γράφει: " Ἔργο
 μοναχοῦ νὰ μὴ ἀνέχεται νὰ καινοτομηθῆται τὸ εὐαγγέλιον "
 Τοῦ νὰ θυμῶναι ἢ νὰ ἔχη κάποιος κοινωνία με' Οἰκὸ-
 μωνίταις τύπου πατέρων. Βαρδομομαῖος κ' νὰ μὴ διαχωρῆται τὴ
 θεῖο του ἀπὸ τὸς προδύτας τῆς πίστεως γίνεταί ἐχθρὸς τοῦ θεοῦ.
 ὁ χαττι-Γεώργιος δὲν Σάπλωνε βέ' κρεβθαῖα. Ἀφρονιστέ
 βε κ' κοιμῶταν εἰς τὸ βραβίδι τῆς ἐκκλῆσιας. ὁ Γέροντας με'
 τὸ ἀγιο παρῖδειγμα του κ' προβουχῆς του, ἔχινε αἰτία ὁ Τούρκος διοι-
 κητής τοῦ Ἀγ. ὄρους νὰ βαπτισθῆ χριστιανός. Με' τὸ προο-
 ρατικὸ χαρῖσμα του προεῖπε ἕνα ἀώχημα εἰς τὸν Τσάρο Ρωββί-
 ας κ' τὸς ἔγραψε γράμματα τῶν ταῦδε ἡμερομηνία νὰ μὴν πε-
 ράθῃ ἀπὸ τῶν ταῦδε γέφυρα. Διαβαίνοντας ὁ Τσάρος αὐτὰ εἶπε:
 " Ἐστῆτε μερικά ρούθια, ὁ καλόγηρος δελεῖ καμμίαν ἐλευθούνη "
 Μετὰ ἀπὸ 6 μῆνες ὅπως ἔγραψε ὁ Γέροντας, ἀναποδοχίριβε ἡ
 βαβίδικὴ ἀμάρα κ' διεδώθηκε ἡ οἰκογένεια τοῦ Τσάρου ἐκ θαύ-
 ματος. Ἐξ αὐτῶ πολλοὶ Ρωββοὶ τὸν εἶχαν βε' εὐλαβία κ' πηγα-
 νάν εἰς τὸ Ἀγ. ὄρος νὰ τὸν συμβουλεύθουν. ὁ Γέροντας πάντο-
 τε ἦτο μονοχίταν, ἢ ἕνα Ἰουδαϊκὸ (ἀντερὶ) κ' ἕνα παντελόνι. Βα-
 διτε πάντα ἀνυπόδυτος, εἰς τὸ ναὸ φοροῦσε κάλτσες. Εὐλαβίας Ρωβ-
 βοὶ προβουχῆς εἶχαν εἰς τὰ προβουχῆς τῶν τῆ φωτογραφία του.
 Μερικοὶ Ρωββοὶ Ἀγορεῖτες τὸν φθάνουσαν κ' τὸν θυκοφαντούσαν ὅ-
 τι ~~βαβί~~ ἀγαπαῖ τὴν Ρωββία, ἐνὼ αὐτοὶ ἀγαποῦσαν τὴν Ἑλλάδα
 ἔκαστη τῶν περιόδου ὑπῆρχε φημονακία μετὰ τῶν Ἑλλήνων κ' Ρωβ-
 βῶν εἰς τὴν ἡ.μ. Ἀγ. Παντελεῖμονος. Εἶχαν καλεῖται τὸν Γέροντα νὰ
 τοὺς συμβουλεύθῃ. Μία φορὰ εἶδε θραμα τῶν θεοτόκο νὰ μοιρά-
 σῃ ἔξ ἴσου εὐχολογῆς εἰς τοὺς Ἑλλήνες κ' Ρωββούς, ἔλεγε ὁ Γέ-
 ροντας ὅτι πρέπει νὰ μείνουν εἰς τὴν μονὴ κ' οἱ Ρωββοὶ κ' οἱ Ἑλ-
 λῆνες κ' νὰ χῶν ἀγάπη. Δὲν τὸ δέχτηκαν αὐτὸ πὸν τοὺς θυμῶν-
 λευε κ' τὸν ἔδιωξαν ἀπ' τὴν Μονή. Οἱ
 Ρωββοὶ τὸν Ἰηλῶν διότι οἱ ἐπίδομοι
 Ρωββοὶ ἐπέβκεῖποντο τὸν χαττι-Γεώργη
 κ' με' Ἑλλήνας μοναχοὺς κατῶρδουσαν
 νὰ διαλύθουν τὴν ἀδελφότητα. Διεβκόρ-
 πιβαν τότε οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦ Γέρον-
 τος ὁ ὄνο τοῦ Ἀγ. ὄρος. Δύο-δύο ἢ
 κ' τρεῖς, ἄλλοι μόνον τους...
 ἔδω εἰς τὴν κάψα εἰς τὸ ἱστο-
 ρικὸ κελλὶ Ἀγίου Γεώργιον τοῦ φρα-
 νερωμένου ἦσαν ἔξι χαττι-Γεωργια-
 τες με' τὸν Γέροντα εὐχολογῆ. ὁ χαττι-
 Γεώργης με' τὰ μικρὰ καλόγηρια του ἔ-
 κταβε ἕνα κελλὶ τοῦ Ἀγ. Στεφάνου

εἶδε θραμα τῶν θεοτόκο νὰ μοιρά-
 σῃ ἔξ ἴσου εὐχολογῆς εἰς τοὺς Ἑλλήνες κ' Ρωββούς, ἔλεγε ὁ Γέ-
 ροντας ὅτι πρέπει νὰ μείνουν εἰς τὴν μονὴ κ' οἱ Ρωββοὶ κ' οἱ Ἑλ-
 λῆνες κ' νὰ χῶν ἀγάπη. Δὲν τὸ δέχτηκαν αὐτὸ πὸν τοὺς θυμῶν-
 λευε κ' τὸν ἔδιωξαν ἀπ' τὴν Μονή. Οἱ
 Ρωββοὶ τὸν Ἰηλῶν διότι οἱ ἐπίδομοι
 Ρωββοὶ ἐπέβκεῖποντο τὸν χαττι-Γεώργη
 κ' με' Ἑλλήνας μοναχοὺς κατῶρδουσαν
 νὰ διαλύθουν τὴν ἀδελφότητα. Διεβκόρ-
 πιβαν τότε οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦ Γέρον-
 τος ὁ ὄνο τοῦ Ἀγ. ὄρος. Δύο-δύο ἢ
 κ' τρεῖς, ἄλλοι μόνον τους...
 ἔδω εἰς τὴν κάψα εἰς τὸ ἱστο-
 ρικὸ κελλὶ Ἀγίου Γεώργιον τοῦ φρα-
 νερωμένου ἦσαν ἔξι χαττι-Γεωργια-
 τες με' τὸν Γέροντα εὐχολογῆ. ὁ χαττι-
 Γεώργης με' τὰ μικρὰ καλόγηρια του ἔ-
 κταβε ἕνα κελλὶ τοῦ Ἀγ. Στεφάνου

Εἰς τὸ δαΐδες τῆς ἁγίας Μονῆς Γρηγορίου. Τὰ καλοῦσθαι
 τὸς Γέροντα ἦσαν θύσαντες τὸς Συλοκόπους τῆς μονῆς
 ἢ ἐρχάτες κρύβονταν εἰς τὰ κλαδιά κ' ἔλεγον τὴν εὐχή μετρί-
 αῖται νὰ ἀπομακρυνθῶν. Οἱ θυκοφάντες ἔλεγον ὅτι ὁ Γέρον-
 τας ἔχει κ' ἄλλα καλοῦσθαι κ' δὲν τὰ χειρὶ γραμμένα εἰς τὴ μο-
 νὴ διακτὸ τὰ κρύβει. Οἱ Γρηγοριαῖτες ἔδωξαν τὸν Γέρον-
 τὰ ὁ ὅποιος πῆγε εἰς τὴν Καράβα, φιλοξενούμενος ἀπὸ τοῦ σπο-
 τακτικοῦ του. Δυστυχῶς τὸ 1882 τὴν 27^η Ὀκτωβρίου ἡ ἁγί-
 α κοινῶς ἀπέγραψε τὴν ἐτορία τοῦ ἁγίου Γέροντος ΧατζηΓεωρ-
 γίου μετὰ αἰτία ὅτι δὲν θυμορφώνεται μετὰ τὴν Ἀγορείτικη πα-
 ναβταίρι. Ὁ Γέροντας πῆγε εἰς τὴν Κων/πολι εἰς ἕνα ἔρημο μο-
 ναστήρι τοῦ ἁγίου Ἐρημολάου κ' ἁγίου Παντελεήμονος εἰς τὸν Μαρμα-
 ρᾶ. Ἡ ἁγία Ἰωὴ τοῦ Γέροντα χάριτε βοήθεια θε' καθε δύσα-
 χιόμενος που τυτῶσε τὴ βοήθειά του. Μετὰ τὴν προεχί-
 του πολλοὶ ἐθεραπεύθησαν. Ὅτι εὐλογίες τοῦ ἔδιδαν ~~ἐκείνη~~
 τὰ ἔδιδε ἔμφροδύνη. Τὸ γῆρας με-

«...πολλὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἔκυσε δάκρυα
 διὰ τοὺς τοιοῦτους πάπας, οἵτινες ἐγένοντο
 οἱ κακοὶ δαίμονες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας
 καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους...»
 Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος τόμ. Α' σελ. 218

πόνους εἰς τὰ πόδια τῶν ἀνάγκων νὰ με-
 νῆ εἰς τὸ κρεθθαῖα. Ὁ ἱερομόναχος Παρ-
 θένιος (Ρωσσοῦ) ἀπὸ τὴν Κεραβία πῶ εἶχε
 διαβῶδει ἀπὸ τὸν Γέροντα ἀπὸ βιγούρο
 θάνατο, παρέμεινε μαζί του εἰς τὰ τελευ-
 ταῖα τῆς Ἰωὴς του. 17 Δεκ. 1886 ἀρῶ
 κοινῶνθε τὰ ἁγία Μυσταίρια ἀνεπαύθη εἰ-
 ρηνικά. Ἐτάφη εἰς τὸ Μπαλουκῆ εἰς τὴ
 Ζωοδόχο πηγῆ. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἰς τὸ
 ἁγίου ὄρος ὁ παπα-Νέορτος (που ἦταν εἰς
 τὸν ἴδιο Γέροντα σποτακτικὸς μετὰ τὸν ΧατζηΓεωρ-
 γίου) ἦταν κληνίρις ἤλθε θε' ἔκστασι, θρέδνη-
 κε εἰς τὴν Κων/πολι κ' τὸς εἶπε ὁ ΧατζηΓε-
 ωργίου ὅτι "θε' τρεῖς ἡμέρες θα' ἔρθω θε' θε-
 να". Πράγματι μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες
 χωρὶς ἀδένεια παρέδωθε εἰρηνικά τὴν ψυ-
 χὴν του, κατατὴν ἀνακομιδῆν τῶν
 λειψάνων τοῦ ΧατζηΓεωργίου μετὰ εὐδία οὐράνιος ἀπλωθκε εἰς ἐν-
 δεῖξιν τῆς ἁγίας Ἰωὴς του. → συνέχ. εἰς
 βελ. 10

Ο Πορφύριος Ουβπένσκυ είχε επιβκερθεί των π. Νεόφυτο (των Γέρουτσι του Χατζη-Γεώργη) εις τα κωλοκαχύβια, τών έρω- τυβε να τού ειπή και ψυχωφελίμο κι' εκείνος απήντυβε:

«Ν' άχης φόβο Θεού κι' ν'άβαι έγκρατис. Έχω δεκά έποτακτι- κούς, πουδεναι δέν πυχαινουν. Καθε νύχτα κανουν πολλές μεταινοιες ο' καθενας χωριθαι. Οποιος άγαπαίει τών άχρυπνια, τών εχθι, τισ μεταινοιες, άπαλλαββεται από ται διακονήματα. Αρκούνται εις τιν ξυροφαχια. . . . » ο π. Νεόφυτος προηώρισε τώ θανάτῶν του πριν από θάραιντα ήμέρες. Έθκάψε τόν αίμο του, έδιάβαθε τώ ειαχχέλιο κι' τώ ψαχμίριο όχο, έκοινώνησε τα' Άχ. Μυστήρια, ελόγησε τούς έπο- τακτικούς του, έκανε τώ θηηίο τού σταυρού κι' παρέδωκε τίν ψυχή του εις τόν κύριον τώ 1860, ήλικία 106 έτων. Ουδόντα όκτώ έτη μοναχός εις Άγιον Όρος.

· Επέτρπε ο' Θεός κι' ο' Χατζη-Γεώρ- χης να θυκοφαντηθῆ αν κι' ήτο δι- κμος. αβνας από τούς πνευματικούς λόγους (αίτίες) που έζησά τώ χι- τι είναι ο' έρας. Έάν κατηγορηθῆ άπιβτος άνδρωπος ή αδύναμος πνευ- ματικά δέν βαδταίει κι' ή θε' από- γνωβι φθάνει έως κι' αιώκτονια, ή ανταποδίδοντας κακία θα γίνουν μεγαλύτερα κακά. Βουδούνται έτσι οί χριστιανοί να' έχουν καχούς λογισμούς κι' να' μίν είναι εώκολόπι- στωί θε' τέτοια. εις τώ τέλος φα- νερώνεται ή αλήθεια. Οί άδικηθε- νοί εις τιν έξορία ή τιν φυλακή

θπου κι' να εύρεθουν έχουν τών χριστώ εις τίν ψυχή τους κι' όδες οί πρόκαρες ατέρις θλίψεις είναι παραδεισος χι' αιώτους, διότι θπου ο' χριστός εκεί ο' παραδεισος. Τέτοια αφαλληακι αιθδάνου- ται οί άχυνιτόρηνοι (με' νηστεια, προβενχή, έγκρατεια κλη..) χριστιανοί τα' γνήθια παιδια τού θεού (οί άχυνινοί χριστιανοί) έρχάτονται τισ θείες έντορες όχι για τών μισθό- άμοιβή εις βαβίγεια θεοδ, ούτε από φόβο να' μη τιμωρηθούν (αυτό άνήκει εις τιν κατηγορία των δθ- λων), αλλά από ΑΓΑΠΗ κι' μόνο εις τόν σταυρωθέντα κι' Ανα- βτάντα χριστόν. Οί άχοι τέτοια ΑΓΑΠΗ ει' χαν εις τόν θεάνδρω- πο Ιησοῦν. Αν έποτεθῆ ότι ο' κύριος έλεγε εις τα' γνήθια αι- ται παιδια του, δέν έχω χά' βας τόπο εις τιν βαβίγεια Μου, θα τού έλεχαν: «δοθαθρένο τ' όνομα σου, κύριε μας! εμει έβενά Άγαπούμε κι' αιώνιως Ιηταμε ται θουθια σου να' δι' άκοχουδουμε. » Οποιος πράττει στα θεμα τώ ειαχχέλιο κι' Ιητα από τόν θεόν να τιμωρηθῆ αιώς για τισ άμαρτίες των άλλων, αιώς ποχί θυχε- νείει με τών κύριον κι' υπομένοντας αιώτα που παράχωρεά ο' θεός κερ- δίζει τώ μαρτυρικό βτεφάνι. —